

Kitab Daniel - Nomer Wolung Puluh

Pungkasan lan Wiwitaning Wahyu: Wahyu Mbukak Pungkasanipun Ellen White ing taun 1884 lan Maknanipun

Jeff Pippenger

2024-02-13

Ing taun 1884, Ellen White nampa wahyu kabuka pungkasané. Wahyu iku diparingaké ing Portland, Oregon. Wahyu kabuka kapisané diparingaké ing taun 1844, ing Portland, Maine. Gusti Yesus tansah nggambaraké pungkasaning sawijining prakara lumantar wiwitaning prakara iku.

“Ora suwé sawisé liwating wektu iku, ing taun 1844, wahyu kawitan kaparingaké marang aku. Aku nalika iku lagi ngunjungi Ibu Haines ing Portland, sawijining sadulur kinasih ana ing Sang Kristus, kang atiné kaiket dadi siji karo atiku; ana lima wong, kabèh wanita, padha sujud ndedonga kanthi meneng ana ing altar kulawarga. Nalika kita padha ndedonga, pangwasaning Allah tumiba marang aku kaya durung tau dakrasa sadurungé.

“Aku kaya-kaya kaubengi pepadhang, lan kaya-kaya munggah saya dhuwur saka bumi. Aku noleh kanggo nggoleki umat advent ing donya, nanging ora bisa nemokake dheweke, nalika ana swara ngandika marang aku, ‘Delengen maneh, lan delengen rada luwih dhuwur.’ Bareng mangkono, aku ngangkat mripatku, lan weruh dalan kang lurus lan ciut, kang kaangkat dhuwur ing sadhuwure donya. Ing dalan iki umat advent padha lumaku menyang kutha kang ana ing pucuk adohing dalan iku. Ing wiwitaning dalan, ing wingkinge wong-wong mau, ana pepadhang padhang kang dipasang, kang miturut pangandikane malaékat marang aku iku yaiku ‘panguwuh tengah wengi.’ [DELENG MATIUS 25:6.] Pepadhang iki madhangi saindhenging dalan, lan maringi pepadhang tumrap sikilé, supaya padha aja kesandhung.

“Yèn mripaté padha tetep kapasang marang Gusti Yésus, kang ana pas ana ing ngarepé, nuntun wong-wong mau menyang kutha, wong-wong mau slamet. Nanging ora suwé banjur ana sawatara sing dadi kesel, lan padha kandha yèn kutha iku isih adoh banget, déné wong-wong mau ngarep-arep wis mesthiné wis mlebu ing kono sadurungé. Banjur Gusti Yésus nguwataké atiné wong-wong mau kanthi ngangkat astané tengen kang mulya, lan saka astané mau metu pepadhang kang ngibar-ngibar ing sadhuwuring golongan Advent, lan wong-wong mau padha sesambat, ‘Alleluia!’ Liyané kanthi sembrana nyélaki pepadhang kang ana ing mburiné wong-wong mau, lan padha kandha yèn dudu Gusti Allah kang wis nuntun wong-wong mau metu nganti saadoh kuwi. Pepadhang kang ana ing mburiné wong-wong mau banjur mati, nganti sikilé wong-wong mau kabungkus ing pepeteng kang sampurna, lan wong-wong mau kesandhung, kelangan pandeleng marang tenger lan marang Gusti Yésus, banjur padha kecemplung saka dalan mudhun menyang jagad peteng lan ala ing ngisor.” Christian Experience and Teachings of Ellen G. White, 57.

Ing biografi enem jilid bab Ellen White, kang ditulis déning putuné, Arthur L. White, panjenengané nyathet sawijining pratelan kang dipunaturaké déning John Loughborough ing Sidang General Conference taun 1893.

“Loughborough, nalika maringi sawijining pidato ing sidang General Conference sangang taun sawisé iku, nyatakake: “Aku wis ndeleng Sister White ana ing wahyu kira-kira seket kaping. Kaping pisanan iku watara patang puluh taun kepungkur.... Wahyu pungkasané sing kabukak kanggo umum dumadi ing taun 1884, ing papan perkemahan ing Portland, Oregon.” Ellen White Biography, jilid 3, 256.

Sasampunipun taun 1884, piyambakipun taksih badhé nampi impen lan wahyu, nanging wahyu-wahyu ingkang kalampahan wonten ing ngarsaning umum punika pungkasanipun mandheg pas patang dasawarsa sasampunipun kawiwitanipun, lan wiwitan saha pungkasaning wahyu kabuka punika kalampahan wonten ing kitha-kitha ingkang namaipun Portland. Kitha ingkang sepisanan wonten ing pesisir wetaning Amérika Sarékat, déné kitha ingkang pungkasan wonten ing pesisir kulon. Sawenèh tiyang mbok menawi karsa mbantah bilih kasunyatan punika boten ateges punapa-punapa kejawi kebeneran manungsa, lan sanèsipun malih saged mbantah bilih ancasipun wahyu kabuka punika sampun kalampahan, mila Pangéran ngendhegaken punika sasampunipun patang dasawarsa.

Sabab kang satemené iku awit saka saya mundhaké tumindak ora manut lan pambrontakan marang peparang wangsit kang wis kaparingaké marang gerakan Millerit.

“Sawisé aku teka ing Oakland, aku kabotan déning rasa bab kaananing samubarang ing Battle Creek, dene aku ringkih lan tanpa daya kanggo mitulungi kowé. Aku mangertèni yèn ragiing ora pracaya iku lagi tumindak. Wong-wong kang nglirwakaké dhawuh-dhawuh cetha saka Sabdané Allah iya padha nglirwakaké paseksen-paseksen kang nyurung wong-wong mau supaya nggatèkaké Sabda mau. Nalika aku ngunjungi Healdsburg ing mangsa adhem pungkasan, aku kathah ndedonga lan kabotan déning kuwatir lan kasusahan. Nanging ing sawijining wektu nalika aku lagi ndedonga, Gusti nyaput bali pepeteng iku, lan pepadhang gedhé ngebaki kamar. Ana malaékaté Allah ana ing sandhingku, lan aku katon kaya ana ing Battle Creek. Aku ana ing rembug-rembugmu; aku krungu tembung-tembung kang diucapaké, aku weruh lan krungu prekara-prekara kang, saupama dadi kersané Allah, dakpengini bisa kabusak salawas-lawasé saka pangéling-élingku. Nyawaku tatu banget nganti aku ora ngerti apa kang kudu daklakoni utawa dakkandhakaké. Ana sawatara prekara kang ora bisa daksebutaké. Aku dipréntah supaya aja nganti ana wong siji waé ngerti bab iki, awit isih akèh prakara kang bakal kawedhar.”

“Aku dipréntahaké supaya nglumpukaké pepadhang sing wis kaparingaké marang aku lan nglilakaké soroté sumunar marang umaté Allah. Aku wis nindakaké iki lumantar artikel-artikel ing koran-koran. Aku tangi jam telu meh saben ésuk sajrone pirang-pirang sasi lan nglumpukaké manéka bab sing ditulis sawisé rong paseksèn pungkasan kaparingaké marang aku ing Battle Creek. Aku nulis bab-bab iki lan enggal ngirimaké marang kowé; nanging aku wis nglirwakaké ngreksa awakku kanthi samesthiné, lan asilé

aku ambruk merga saka aboting beban iku; tulisan-tulisanku durung kabèh rampung supaya tekan marang kowé ing General Conference.

“Maneh, nalika ana ing pandonga, Gusti mratelakaké Sarirané. Aku sapisan manèh ana ing Battle Creek. Aku ana ing akèh omah lan krungu tembung-tembungmu ana ing saubenging méjamu. Bab-bab rinci iku saiki aku ora diparengaké kanggo nyaritakaké. Aku ngarep-arep aja nganti tau katimbangan kanggo nyebutaké iku. Aku uga ngalami sawatara impen kang banget nggegirisi.

“Swara apa kang bakal kokakoni minangka swaraning Allah? Kakuwatan apa kang isih dipunsimpen déning Gusti kanggo mbeneraké kaluputanmu lan nedahaké dalanmu kaya saktemené? Kakuwatan apa kanggo makarya ana ing pasamuwan? Menawa kowé nampik pracaya nganti saben ayang-ayanganing kahanan ora mesthi lan saben kamungkinaning mamang disingkiraké, kowé ora bakal tau pracaya. Mamang kang nuntut kawruh kang sampurna ora bakal tau nyerah marang pracaya. Pracaya ngadeg ing ndhuwur bukti, dudu demonstrasi. Gusti nuntut supaya kita manut marang swaraning kuwajiban, nalika ana swara-swara liyané ing sakubengé kita kang ndhesek kita supaya milih dalan kang kosok balèn. Iki mbutuhaké kawigatèn kang temen saka kita supaya bisa mbedakaké swara kang ngandika saka Allah. Kita kudu nolak lan ngalahaké karep, lan manut marang swaraning batin tanpa rembugan utawa kompromi, supaya pepelingé ora mandheg lan karsa sarta dorongan ora njupuk panguwasa. Pangandikané Gusti rawuh marang kita kabèh kang durung nolak Rohé kanthi netepaké ora gelem ngrungokaké lan manut. Swara iki kaprungu ana ing pepéling, ana ing pitutur, ana ing pamrayoga. Iki iku pesen pepadhang saka Gusti kanggo umat-Nya. Menawa kita ngentèni panggilan kang luwih sora utawa kalodhangan kang luwih becik, pepadhang iku bisa dijupuk, lan kita katinggal ana ing pepeteng.” Testimonies, volume 5, 68.

Suster White netepaké bilih manawa pambrontakan sing terus lumaku marang palayanané minangka nabi putri kawedhar, mula “pepadhang bisa ditarik bali, lan” Adventisme Laodikia bakal “katilar ing pepeteng.” Ing taun 1915, pepadhang punika ditarik bali. Gusti Allah sampun lan taksih saestu kuwasa ngedegaké nabi utawi nabi putri kapan waé Panjenengané kersa nindakaké mekaten. Panjenengané ngedegaké Elisa minangka panerusé Élia, nanging sawisé taun 1915 boten wonten nabi gesang sing diangkat, awit Gusti wis “narik bali pepadhang.”

Nalika mbahas gegayutan impen lan wahyu saka Sister White, ana telung mangsa. Mangsa kapisan sajrone patang puluh taun, nalika wahyu-wahyu kadadosan ing ngarepe umum, kanggo ancas-ancasing kang magepokan karo netepake peparing karunia iku ana ing sajroning pamikiran para wong kang padha rawuh nalika wahyu-wahyu mau kadadosan. Banjur wiwit taun 1884 nganti sedaipun ing taun 1915, wahyu-wahyu lan impen-impen kaparingake kang isih kanggo pambangunan umat Allah, nanging kaparingake kanthi pribadi. Mangsa katelu kawiwitan ing taun 1915, lan maringi bukti bilih Adventisme Laodikia ana ing pepetenging kamurtadan.

Israèl kuna nglambangaké Israèl modern, lan ing mangsa pambrontakan kang wus mekar kanthi sampurna, kang diwakili déning Èli lan anaké loro, Hofni lan Pinehas, “ora ana wahyu kang cetha.” Sebabé yaiku amarga pambangkangan lan pambrontakané kang banget nistha. Gusti Allah ora owah.

“Pangéling-éling liyané kudu diparingaké marang brayaté Éli. Allah ora bisa sesambungan karo imam agung lan para putrané; dosa-dosané, kaya méga kandel, wis ngalangi rawuhipun Roh Suci-Nipun. Nanging ana ing tengahing piala, bocah Samuel tetep setya marang Swarga, lan pawartos paukiman tumrap brayaté Éli iku dadi dhawuhing tugas Samuel minangka nabi Sang Mahaluhur.

“Pangandikané Pangéran iku larang ing dina-dina mau; ora ana wahyu kang cetha kabukak. Lan tumuli kelakon ing wektu iku, nalika Èli wus pinarak sare ana ing panggonané, lan mripaté wiwit surem nganti ora bisa ndeleng; lan sadurungé damaring Allah mati ing Pedalemané Pangéran, ing papan pethi prajanjiané Allah ana, lan Samuel wus sumèlèh arep turu; Pangéran nimbali Samuel.’ Awit nyana yèn swara iku swarané Èli, bocah iku enggal-cepet marani paturoné imam mau, karo matur, ‘Kula mriki; awit panjenengan sampun nimbali kula.’ Wangsulane, ‘Aku ora nimbali, anakku; turua manèh.’ Ping telu Samuel ditimbali, lan ping telu uga dhèwèké mangsuli kanthi cara kang padha. Banjur Èli dadi yakin yèn panggilan kang nggumunaké iku swarané Allah. Pangéran wus ngliwati abdiné kang kapilih, wong kang wus sepuh rambut putihé, kanggo ngandika karo bocah cilik. Iki dhéwé wis dadi pepénginan kang pait nanging pantes tumrap Èli lan brayaté.” Patriarchs and Prophets, 581.

Ing ingkaré omahé Eli ora ana wahyu kang cetha, awit Sabdané Pangeran ing dina-dina iku “larang regané.” Tembung Ibrani kang dipertal minangka “larang regané” ateges “langka.” Wiwit taun 1844 nganti 1884, ana “wahyu-wahyu kang cetha,” kang kaparingaké marang Adventisme Laodikia. Iki kawitan katetepaké ing sajarahing gerakan Millerit Filadelfia, lan ing taun 1856 wiwit mratélakaké yèn gerakan Filadelfia wis pindhah dadi gerakan Laodikia, nanging wahyu-wahyu kang cetha iku isih lumaku, awit Allah iku sabar ingkang dawa lan kebak sih-rahmat.

Banjur ing taun 1863, pambrontakan marang kayektèn-kayektèn dhasar wiwit, nanging “wahyu-wahyu kabuka” isih lumaku nganti taun 1884. Banjur ana owah-owahan. Ing Yehezkiel bab wolu, patang panisthaning nistha iku digambarake saya mundhak sipate. Taun 1884, nggambarake meh rampunge generasi kapisan lan wiwite generasi kapindho. Sajarah Advent nyathet manawa ing taun 1881, lan banjur maneh ing taun 1882, ana rong tuwuhing pambrontakan kang wigati.

Ing taun 1881, Présidhèn General Conference (George Butler) nyerat lan masang serangkaian artikel ing Review and Herald, ing kono piyambakipun ngandharakaké yèn sawatara pérangan Kitab Suci langkung kaunèn-èn tinimbang pérangan sanèsipun, lan ing pungkasan artikel-artikelipun piyambakipun malah kanthi nyata nedahaké sawatara pérangan Kitab Suci ingkang boten kaunèn-èn. Sakwisé punika, ing taun 1882, Uriah Smith, salah satunggaling pimpinan pakaryan penerbitan, lan ing wekdal punika ugi dados

pimpinan pakaryan pendhidhikan, wiwit mulang yèn nalika Sister White kaparingan wahyu ngenani pratandha-pratandha ing tembé utawi sajarah suci ingkang kapengker, tembung-tembungipun kaunèn-èn; nanging piyambakipun mbantah yèn nalika Sister White nedahaké kalepatan-kalepatan pribadi para anggota gréja, punika namung pamanggih manungsa saking piyambakipun.

Ing taun 1881, sawijining serangan kabuka marang wewenanging Kitab Suci King James dilancaraké déning Iblis, lumantar presidhèn gréja, lan banjur ing taun candhaké, pimpinan pakaryan pendhidhikan lan penerbitan nglancaraké serangan sing padha marang wewenanging Rohing Ramalan. Wiwit taun 1884, pasekséné nyebutaké yèn ing dina-dina iku ora ana wahyu kabuka. Wiwit taun 1863 nganti tekan 1881, pambrontakan iku saya ngrembaka nganti kalebu Kitab Suci lan Rohing Ramalan, lan ora manèh mung makili panampikan marang dhasar-dhasar.

Papat abomination sing kagambarake ing Yehezkiel pasal wolu, ditindakaké déning para wong tuwa kuna, kang nggambarake kapamimpinan Yérusalèm, sing wiwit minangka sawijining entitas gréja sing sah, yaiku Adventisme Laodikia ing taun 1863. Ing wektu iku sawijining artikel diterbitaké ing Review and Herald, sing déning sawatara sejarawan digandhèngaké marang panganggitane James White, sanadyan dokumentasi artikel iku satemené luwih nuding marang Uriah Smith minangka panganggit sing sejati. Nanging kaya mangkono waé, ipat tumrap pambangunan manèh Yérikho katindakaké kanthi cetha liwat James White, lan Uriah Smith iku wong sing nyipta bagan palsu taun 1863. Ing taun 1881, présidhèn General Conference nempataké artikel-artikel ing Review and Herald, kang mbantah wewenang Kitab Suci kanthi sakabèhé, lan banjur ing taun candhaké Uriah Smith miwiti sawijining serangan marang wewenang Roh Nubuat.

Para priya sepuh kuna sing kuduné dadi para penjaga iku lagi mimpin metu ing sawijining serangan kang kabuka, kang diwiti kanthi serangan marang bebener-bebener dhasar kang dilambangaké ana ing impené Miller lan digambaraké ana ing rong lohé Habakkuk. Saka kono wong-wong mau wiwit nyerang marang rong seksi, yaiku Kitab Suci lan Rohing Ramalan. Ing wektu kang padha (ing wiwitan taun 1880-an), pamimpin pakaryan kaséhatan, John H. Kellogg, wiwit ngenalaké spiritualisme panteisme marang para pamimpin gréja. Ing taun 1881, James White dipundhatengaké ing pangaso, lan Sister White ana ing tengahing pambrontakan para pamimpin kang saya ngrembaka ing struktur pendhidhikan, kaséhatan, lan pulitik gréja.

Pesen sing wis teka ing taun 1856, yaiku pepadhang sing saya nambah babagan “pitung mangsa,” lan uga pesen marang Laodikia, wis ditampik, lan Gusti kagungan ancas ngurangi pesen iku mau ing Konferènsi Umum ing Minneapolis ing taun 1888, lumantar pesen sing dipratélakaké déning Para Sepuh Jones lan Waggoner. Pesené dudu pesen anyar, lan nalika wong-wong sing nglawan pesené ditujoni déning Sister White, dheweke nandhesaké yèn para pambrontak kuwi pracaya yèn panolakané marang pesené Jones lan Waggoner nggambaraké tanggung jawabé kanggo mbéla tenger-tenger lawas, kang uga minangka dhasar-dhasar lawas. Pambrontakané mbabaraké yèn ing taun 1888, wong-wong kuwi wis

ora manèh mangertèni apa sejatiné dhasar-dhasar iku, yaiku yèn kayektèn-kayektèn dhasar iku nggambaraké kabenerané Kristus. Ing konteks tenger-tenger lan paugerané William Miller, dheweke ngandika:

“Kita kudhu mangerténi kanggo awak kita dhéwé apa kang dadi hakekaté agama Kristen, apa kang dadi kayektèn, apa kang dadi pracaya sing wis kita tampi, apa ta pranatan-pranatan Kitab Suci—yaiku pranatan-pranatan kang kaparingaké marang kita déning panguwasa kang paling dhuwur. Akeh wong pracaya tanpa alesan kang bisa dadi dhasar pracayané, tanpa bukti kang cukup ngenani kayektèné prakara iku. Menawa ana sawijining gagasan diajokaké kang selaras karo panemuné dhéwé sing wis kawangun sadurungé, wong-wong iku enggal siyap nampani. Wong-wong mau ora nalar saka sabab tumuju marang akibat, pracayané ora duwé dhasar sejati, lan ing mangsa panggawéyan bakal padha nemu yèn wong-wong mau wis mbangun ing sandhuwuring wedhi.

“Sapa waé kang ngaso kanthi wareg marang kawruhane dhewe sing saiki isih ora sampurna bab Kitab Suci, lan ngira manawa iku wis cekap kanggo kaslametané, wong iku lagi ngaso ana ing pangapusan sing matèni. Ana akèh wong sing durung kacukupan kanthi tuntas ing bantahan-bantahan Kitab Suci, supaya padha bisa mbedakaké kaluputan, lan ngukum saben tradhisi lan takhayul sing wis dipasrahaké marang wong-wong kaya déné kayektèn. Iblis wis ngenalaké gagasan-gagasané dhéwé menyang pangibadan marang Allah, supaya bisa ngrusak kasederhanaan Injil Kristus. Cacah sing gedhé saka wong-wong sing ngakoni pracaya marang kayektèn jaman saiki, ora ngerti apa kang dadi iman sing biyèn wis dipasrahaké marang para suci—Kristus ana ing kowé, pangarep-arep kamulyan. Padha ngira yèn lagi mbélani tenger-tenger wates lawas, nanging padha suam lan ora preduli. Padha ora ngerti apa tegesé nenunaké menyang pengalaman uripé lan nduwèni kautaman sejati saka katresnan lan iman. Padha dudu para murid Kitab Suci sing temen-temen tekun, nanging kesed lan ora ngati-ati. Nalika ana bédané panemu ngenani pérangan-pérangan Kitab Suci, wong-wong iki sing ora sinau kanthi tujuan lan ora mantep ngenani apa sing diyakini, banjur ambruk saka kayektèn. Kita kudu nandhesaké marang kabèh wong preluné nyelidiki kanthi sregep kayektèn ilahi, supaya padha ngerti yèn satemené padha ngerti apa kang diarani kayektèn. Ana sawatara wong sing ngakoni nduwèni akèh kawruh, lan rumangsa wareg karo kaanané, nalika padha wis ora nduwèni semangat manèh tumrap pakaryan, ora nduwèni katresnan kang murub manèh marang Allah, lan marang jiwa-jiwa sing kanggo kuwi Kristus wus séda, tinimbang yèn padha durung tau wanuh marang Allah. Padha ora maca Alkitab [supaya] nyandhangaké sari lan lemaké menyang jiwane dhéwé. Padha ora rumangsa yèn iku swarané Allah kang ngandika marang wong-wong mau. Nanging, manawa kita kepéngin mangertèni dalan kaslametan, manawa kita kepéngin ndeleng padhanging Surya kabeneran, kita kudu nyinau Kitab Suci kanthi tujuan, awit prasetyané lan ramalan-ramalané Alkitab nyorotaké padhang kamulyan kang cetha marang rancangan ilahi panebusan, lan kayektèn-kayektèn agung iku durung dimangertèni kanthi cetha.” *The 1888 Materials*, 403.

Pratelan iki dijupuk saka paseksènipun nalika mangsa taun 1888, lan piyambakipun nerangake bilih para pambrontak punika saweg mbangun dhasar ing dhuwuring wedhi,

sanadyan piyambakipun boten mangertos bab punika. Piyambakipun ngandika, “Akeh banget wong sing ngakoni pracaya marang kayektèn jaman saiki, nanging ora mangerteni apa kang dadi hakekat iman kang biyen wus kaparingake marang para suci—Kristus ana ing kowé, pangarep-arep kamulyan. Wong-wong kuwi nganggep yèn lagi mbélani tenger-tenger lawas, nanging wong-wong kuwi suam-suam lan ora preduli.” Piyambakipun nandhesake bilih wong-wong mau isih ana ing kaanan Laodikia, amarga padha “suam-suam.” Lan piyambakipun netepake “iman kang biyen wus kaparingake marang para suci—Kristus ana ing kowé, pangarep-arep kamulyan.” Kristus punika Watu Karang Langgeng, lan minangka Watu Karang Langgeng, Panjenenganipun nggambarake watu-watu aji ing pangimpenipun Miller.

“Pitulunging pepènget sampun rawuh: boten wonten punapa kemawon ingkang kena dipun parengaken mlebet ingkang badhé ngganggu dhasaring iman ingkang dados papan kita mbangun wiwit pesen punika rawuh ing taun 1842, 1843, lan 1844. Kawula wonten ing salebeting pesen punika, lan wiwit wekdal punika kawula sampun jumeneng wonten ing ngarsaning jagad, setya dhateng pepadhang ingkang Gusti Allah sampun paringaken dhateng kita. Kawula boten gadhah ancas nggeser suku kita saking panggènan ingkang dados tumpakanipun, ing papan ingkang dipun selehakên, nalika saben dinten kita ngupadi Pangéran kanthi pandonga ingkang temen-temen, ngupados pepadhang. Menapa panjenengan ngira bilih kawula saged nilar pepadhang ingkang Gusti Allah sampun paringaken dhateng kawula? Punika badhé kados Watu Karang Langgeng. Punika sampun nuntun kawula wiwit kawiwitan dipun paringaken.” *Review and Herald*, April 14, 1903.

Panjenenganipun ngenali sawijining kasunyatan wigati ngenani para pambrontak, yaiku wong-wong kuna ing jamané Ezekiel, nalika panjenenganipun ngandika, “Wong-wong iku ora nalar saka sebab marang akibat.” Wong duraka ora bisa, utawa ora gelem, nalar saka sebab marang akibat. Akibat saka sidang General Conference taun 1888 iku kebak pambrontakan nganti Sister White netepake arep lunga, nanging pituduh malaékaté marentahaké manawa panjenenganipun kudu tetep ana lan nyathet sejarah sing sajarah karo pambrontakan Korah, Datan lan Abiram. Pambrontakané wong-wong kuna iku minangka akibaté, lan sebabé yaiku penampikan marang pekabaran Laodikia sing teka bebarengan karo pepadhang kang saya tambah saka “pitu kaping” ing taun 1856, banjur saya ngrembaka dadi pambrontakan marang dhasar-dhasar ing taun 1863, kang banjur nuntun marang serangan dhisik marang Kitab Suci lan sabanjuré marang Roh Nubuat, bebarengan karo mlebué spiritualisme Kellogg.

Mesthinipun para juru sajarah kuna ing sadawane sajarah wis nutupi kayektèn-kayektèn sing magepokan karo pambrontakan mau nganggo reruntah, tradhisi, adat-istiadat, lan lawuh-lawuh dongèng, awit wong-wong sing melu ing pambrontakan kang mangkono iku tansah ngupaya ndhelikake bukti-buktiné.

Cilakané wong-wong sing ngupaya ndhelikaké rancangané kanthi jero saka ngarsané Pangéran, lan pakaryané ana ing pepeteng, sarta padha ngucap, Sapa sing ndeleng kita?

lan sapa sing wanuh marang kita? Yesaya 25:19.

Para wong sing dipangandikani déning Yesaya ing ayat iku yaiku wong-wong sing diidentifikasi déning dhèwèké minangka “para wong sing ngece, kang mrentah bangsa iki ing Yerusalem,” lan padha karo para pinituwa ing jaman kuna sing mesthiné dadi para juru njaga umat ana ing Yehezkiel bab wolu. Ing paseksèné Yehezkiel, ing piala kang kapindho, kang nandhani generasi Adventisme kang kapindho, wong-wong iku mangsuli pitakon-pitakon sing diajokaké déning para wong sing ngece miturut Yesaya, “amarga padha calathu, Pangeran Yehuwah ora mirsani marang kita; Pangeran Yehuwah wus nilar bumi” (Yehezkiel 8:12).

Ana “Bilih cilaka” kang diumumaké tumrap para révisionis sajarah iku, kang nyoba nutupi kayektèn bab pambrontakan sing nuwuhaké lan kang dumadi ing taun 1888.

Kita badhé nerusaké pasinaon punika wonten ing artikel salajengipun.

“Aku kudu matur marang kowé bab pakumpulan ing Minneapolis. Ing sawijining wektu aku wis netepaké arep ninggalaké pakumpulan iku amarga aku weruh lan ngrasa roh pamujiwan kang kuwat sing nguwasani ana ing kono. Aku ora bisa, sanajan sadhela, ngakoni roh kang tumindak kanthi daya kang ngendhalèkaké marang Sedulur Morrison lan Sedulur Nicola. Aku ora bisa sedhela waé mamang roh apa kang ana ing kowé. Mesthiné iku dudu Rohé Gusti Allah, lan supaya kowé aja terus lumaku ing pangapusan iki, saiki aku nulis marang kowé.

“Ing wengi sawisé aku wis mutusaké ora bakal tetep luwih suwé ing Minneapolis, ing sajroning sawijining impen utawa wahyu ing wayah wengi—aku ora bisa mesthèkaké kang endi—ana sawijining pribadi kang dedeg-piadek, kebak wibawa, maringi aku pesen lan nduduhaké marang aku yèn iku kersané Gusti Allah supaya aku tetep ngadeg ing papan kuwajibanku, lan yèn Gusti Allah piyambak bakal dadi pitulungku lan nyangga aku supaya ngucapaké tembung-tembung kang bakal Panjenengané paringaké marang aku. Panjenengané ngandika, ‘Kanggo pagawéan iki Gusti wus nglairaké kowé. Lengen-langgening Panjenengané kang langgeng ana ing sangisormu. Saka patemon iki bakal katetepaké pancasan kanggo urip utawa kanggo pati; dudu yèn ana wong kang prelu nemu karusakan, nanging gumunggunging rohani lan percaya marang awaké dhéwé bakal nutup lawang, saéngga Gusti Yésus lan kakuwataning Roh Suciné ora diparengaké mlebu. Wong-wong mau isih bakal kaparingan kasempatan manèh supaya kawedhar saka kasasaré, lan mratobat, ngakoni dosa-dosané, lan sowan marang Kristus sarta diowahi, supaya Panjenengané marasaké wong-wong mau.’”

“Panjenenganipun ngandika, ‘Tutna Aku.’ Aku banjur ngetutaké pituduhku, lan panjenenganipun nuntun aku menyang omah-omah warna-warna ing ngendi para sadulur padha manggèn, lan panjenenganipun ngandika, ‘Rungokna tembung-tembung kang kaaturaké ing kéné, awit iku katulisan ana ing kitab cathetan, lan tembung-tembung iki bakal nduwèni daya kanggo ngukumi marang sakèhé wong kang mèlu tumindak ing pakaryan iki kang ora manut Roh kawicaksanan saka ing swarga, nanging manut roh kang ora tumurun saka ing swarga, nanging saka ing ngisor.’”

“Aku ngrungokake tembung-tembung kang kaucapake, kang kuduné ndadèkaké saben wong sing ngucapaké iku isin. Pangucap-pangucap kang nyindir dilontaraké saka sijiné marang sijiné, kanthi ngolok-olok sedulur-seduluré, A. T. Jones, E. J. Waggoner, lan Willie C. White, uga aku dhéwé. Kalungguhanku lan pakaryanku dadi bahan komentar kanthi bébas déning wong-wong kang kuduné lagi nindakaké pakaryan ngasoraké nyawané ana ing ngarsané Gusti Allah lan nata ati-atiné dhéwé. Katon ana daya pikat tartamtu ing nggone ngenggar-enggar piala-piala kang mung dianggep ana lan pangucap-pangucap saka khayalan bab sedulur-seduluré lan pakaryané, kang babar pisan ora nduwèni dhasar ing bebener, uga ing nggone mangu-mangu lan ngucapaké lan nulis prakara-prakara kang pait minangka wohing skeptisisme lan pitakon-pitakon sarta ora percaya.”

Pamijining pituduhku ngandika, “Bab iki katulis ing kitab-kitab minangka perkara kang nglawan Gusti Yesus Kristus. Roh iki ora bisa sarujuk karo Rohé Kristus, yaiku Rohing kayekten. Wong-wong mau kasengsem lan kaébrèh déning roh pambrontakan, lan padha wis ora ngerti maneh tinimbang wong mendem bab roh apa kang ngwasani tembung-tembunge utawa tumindak-tumindake. Dosa iki kanthi mligi dadi paukuman tumrap Gusti Allah. Roh iki wis ora nduwèni pasemon kang padha karo Rohing kayekten lan kabeneran, kaya déné roh kang ndadèkaké wong-wong Yahudi mbangun pakumpulan kanggo mangu-mangu, ngritik, lan dadi telik sandi marang Kristus, Juru Panebusing jagad.

“Aku dipunandharaké déning pandomku bilih sampun wonten sawijining seksi tumrap pacelathon ingkang boten ngandhut Kristus, pacelathoning gerombolan ingkang nedahaken roh ingkang nyurung tembung-tembung punika. Nalika piyambakipun sami mlebet ing kamar-kamare, para malaékat ala tumut mlebet bebarengan kaliyan piyambakipun, awit piyambakipun nutup lawang tumrap Rohé Kristus lan boten purun mirengaken swantenipun. Boten wonten andhap-asoré jiwa wonten ing ngarsanipun Allah. Swantening pandonga arang sanget kapireng, nanging kritik lan pratelan-pratelan ingkang dipunlebih-lebihaké sarta panganggep lan sangkaan lan drengki lan cemburu lan panyana ala lan tuduhan palsu sami lumrah dumados. Saupami paningalipun kabikak, piyambakipun mesthi badhé ningali punapa ingkang ndadosaken gègèring manahipun, yaiku kabingahanipun para malaékat ala. Lan piyambakipun ugi badhé ningali sawijining Pangawas ingkang sampun miyarsakaken saben tembung lan nyathet tembung-tembung punika wonten ing kitab-kitab swarga.”

“Banjur kula dipunwulang bilih ing wekdal punika boten wonten paedahipun damel kaputusan apa kemawon ngenani pendirian-pendirian ing titik-titik doktrinal, ngenani punapa ingkang dados kayekten, utawi ngarep-arep wontenipun roh panyelidikan ingkang adil, awit sampun kawangun satunggaling pakempalan rahasia kangge boten nglilani wontenipun owah-owahan pamanggih ing titik utawi pendirian punapa kemawon ingkang sampun sami tampi, sami kemawon kados para Yahudi. Kathah sanget ingkang dipunandharaken dhateng kula déning Panuntun kula ingkang boten kawengku kamardikan tumrap kula kangge nyeratipun. Kula manggihaken dhiru kula lenggah ing amben kanthi roh sedhik lan kasusahan, ugi kanthi roh tekad ingkang teguh

kangge tetep ngadeg ing papan kuwajiban kula ngantos pungkasaning pasamuwan punika, lan lajeng ngentosi pituduhipun Roh Allah ingkang maringi pirsu dhateng kula kepriyé kula kedah tumindak lan lampah punapa ingkang kedah kula tindakaken.” *The 1888 Materials*, 277, 278.